

Det er sen sommer eller tidlig høst, varmt i solen og kaldt i skyggen. Kirken ligger på en bakketopp mellom de så vidt gulnede bjørketrærne, en trekantet kloss i grå betong, et blytungt sekstitallsmonument som lett kunne forveksles med et parkeringshus. Gamle og nye sigarettneiper danner en gulbrun halvsirkel i grusen foran inngangen. Noen av dem ryker fortsatt. På de flate trinnene foran døren ligger det blomsterkranser, store og runde, stablet oppå hverandre som bildekk. Hvite liljer og markblomster. Sannsynligvis har ingen funnet plass til dem innenfor.

Bilene står tett og uryddig nede på parkeringsplassen, flere har parkert ulovlig langs veien. En hundeeier plystrer irritert idet den gråsvarte terrieren hans piler inn mellom dem og blir borte. Hundeeieren stanser foran bilene, vifter med båndet og plystrer igjen, skarpt og skingrende. I samme øyeblikk smeller kirkedørene opp. En ung mann kommer ut. Hundeeieren strekker hals og får så vidt et glimt av ham, før han får øye på hunden sin igjen, han legger seg på kne for å lirke den ut under støtfangeren på en svart Audi. Fra kirken høres salmesang.

Inne i kirken sitter en lys og temmelig lubben kvinne ganske langt bak. Hun vender kroppen og rekker bare

å se den unge mannens rygg forsvinne ut døren, og hun lurert på om hun skal gå etter ham. Hun kjenner ham ikke. Sangen stiger nølende opp langs de skrå veggene. Kvinnen åpner folderen hun har i hånden og synger hun også, og mens hun synger, tenker hun at det er rart at ingen gjør det, går etter ham, forsøker å overtale ham til å komme tilbake, men så sier presten noe som får henne til å tenke på henne som ligger død i kisten, og det er som om noe løsner i henne, hun tenker det, at noe løsner, og hun bøyer seg fram for å slippe gråten ut, den naturlige, forventede, forløsende gråten, men det kommer ingen tårer, hun knuger folderen med bilde av den døde i fanget og føler seg latterlig, fordi hun vil gråte, og fordi hun ikke gjør det.

Kvinnen som ikke gråter heter Eva Lunde.

Hun er trettifem år og har aldri vært i begravelse før.

tiden

Utenfor kirkedørene står Arne Evinrud, han har stan-
set i trappen og puster fort, inn og ut, han lukker
øynene og kjenner den sure lukten fra sigarettneipene
på bakken. Han venter på at noe skal skje, at han skal
falle, besvime, men det skjer ingenting, og derfor retter
han seg opp, stryker hendene over ansiktet og hører
de dempede tonene fra *Yesterday* sive ut gjennom de
tunge dørene. *Yesterday*, tenker han, hvorfor spiller de
Yesterday, så lite originalt. Hvem kan ha foreslått den,
hun hørte i alle fall aldri på *Yesterday*, de skulle spilt
hennes musikk, tenker Arne, jazz, ikke *Yesterday*, og
han forsøker å huske hva de skulle ha spilt, en ynd-
lingssang, noe hun hadde skrevet selv, men av en eller
annen grunn kommer han ikke på en eneste låt.

– Faen, mumler han, ut i luften, og kommer til å
huske uttrykket «banne i kirka», han smiler svakt.

Arne ser på klokken. Han liker den klokken, enkel,
elegant, som ham selv, som dressen han har på seg, som
leiligheten hans, et funn, kjøpt på slutten av nittitallet,
før alt tok av, kjøpt med pengene fra arven etter to døde
foreldre, men det er ikke dem han tenker på nå. Han
tenker egentlig ingenting, og det overrasker ham. Han
blir stående et øyeblikk og lytte til musikken der innefra,
og så husker han hvordan han klamret seg til folk da

han gikk inn, kjente og ukjente, flest ukjente kanskje, hvordan han trykket de hjelpende hendene som grep etter hans. Han skutter seg fordi noe plutselig har blitt klart for ham: Han skulle ikke ha vært her. Slik må det være, tenker han, dette har ikke noe med meg å gjøre, jeg kan velge å gå, tenker Arne, og det er det han gjør, han finner fram mobilen som er satt på lydløs – den er aldri helt av – han ringer en drosje og ber den komme fort som faen.

tiden

Eva Lunde har fortsatt ikke grått når den hvite kisten bæres inn i den ventende bilen. Hun står igjen på kirkebakken sammen med den svartkledde, jamrende flokken, følger taust kisten med øynene til ingen kan se den lenger.

Den dødes mor har sort drakt og jakken er skjevt knappet, håret hennes er bustete, sminken som to svarte halvmåner under øynene hennes. Hun går ned trappene og klemmer dem som kommer henne i møte, smiler, hun smiler faktisk, et takknemlig smil, hun klemmer folks armer, stryker dem over kinnet, trykker hendene deres med begge sine. Hun nærmer seg Eva og strekker hendene fram.

– Takk, sier den dødes mor, – takk, takk for at du kom, og bak henne kommer faren, han tenner en sigarett og nikker mens hun snakker, han nikker og peker nedover veien, sier at alle som har lyst gjerne må bli med og få en kopp kaffe. Eva blunker og later som om hun tørker en tåre, det virker på sin plass. Den dødes mor retter på håret og holder smilet, hun går med korte, bestemte skritt mot parkeringsplassen, og det går et gisp gjennom flokken idet hun plutselig faller, eller hun faller ikke, hun sier, sier sammen i de spinkle knærne, når nesten bakken før noen griper tak i henne, en dame

som ligner henne litt, det kan være søsteren, hun griper henne i armen og trekker henne varsomt ned på en benk, ser hjelpeløst mot faren, som står ubevegelig på trappen med lukkede øyne og trekker røyken ned i lungene. Eva tenker bare at det ser godt ut, med en røyk.

tiden

Arne sitter i den gamle femtitalleslenestolen. Han har ikke tatt av seg verken sko eller jakke, han trives i grunnen i dress. Stolen er god å sitte i, en rund grop er slitt ned i setet. Arne fikk den med seg da han flyttet hjemmefra, lenestolen er omtrent det eneste han har igjen fra barndomshjemmet, fra tiden før de ble borte, én etter én; faren, moren og Sara, lillesøsteren, men det er ikke noe han pleier å tenke på, og aller minst denne dagen. Han sitter i stolen og gnir håndflatene mot de slitte armlenene, tenker at de skulle ha vært lakkert, eller at det kanskje ikke er bryet verdt, han vet ikke om han liker stolen lenger, kanskje han burde sette den i boden, femtitallesretro er for lengst ut, tenker han og reiser seg brått, går rastløst over parketten, åpner kjøleskapet, finner øl, han har alltid øl, japansk, han kjøper det på polet, han åpner flasken på kanten av kjøkkenbordet og skvetter idet korken skjærer et hakk i treet med en ubehagelig lyd, for dette er ikke noe han pleier å gjøre, hugge flaskehalsen mot bordet på den måten, han vet ikke hva det er som går av ham.

Han går tilbake til stuen, men velger sofaen i stedet for stolen, fjernkontrollen ligger mellom sofaputene og flatskjermen på veggen lyser opp, det er formiddag og gamle Oprah-episoder på TV3. TVNorge kjører en

spørrekonkurranse han ikke kan reglene til, han zapper fram og tilbake mellom kanalene, en musikkvideo fanger oppmerksomheten hans, en dame som synger noe han ikke oppfatter mens hun smiler ironisk og skyver puppene mot kameraet. Han svelger en kald slurk og lar blikket hvile på puppene og tenker for andre gang den dagen at han ikke tenker på noe, at det egentlig er ganske behagelig. Halve skjermen er dekket av rullende tekstmeldinger og det er mange tenåringer der ute som synes de har noe de skulle ha sagt, det er endeløst, jente16, jente17 og gutt26. Tjuseks? Hvilken mann på tjuseks år vil betale tjue kroner for å se sin egen hjelpeløst formulerte ensomhet på tv midt på blanke formiddagen? Hvem gjør sånt?

Arne griper mobilen og taster:

Hva driver dere med?
mann32

og idet han trykker send er låten slutt og en ny begynner, og den nye er mye langsommere, hodet hans faller ned på brystet og han sovner før han får se ordene sine rulle over skjermen.